ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **PhDr. A. K., CSc.,** zastoupený Mgr. Erikem Janíkem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 14, Břeclav, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 33 A 42/2015 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2015, č. j. KÚSP-9319/2015/DOP/Ků, č. j. KUZL-9319/2015.

[2] Citovaným rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 12. 2014, č. j. OS-D/2050/27/14/Po, dle kterého byl stěžovatel shledán vinným z přestupku: 1. podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a 2. podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti (spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí); zmíněná změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívala v částečné změně výroku o vině (přeformulování skutkové a právní věty v případě přestupku ad 2.), ve zbytku zůstalo předmětné rozhodnutí beze změny a bylo žalovaným potvrzeno.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Výrokem I. napadeného usnesení krajský soud žalobu odmítl pro její opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."); současně výrokem II. a III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že žalobci, resp. stěžovateli bude vrácen zaplacený soudní poplatek (ve výši 3000 Kč).

[4] Na základě posouzení otázky zastoupení stěžovatele v předmětném přestupkovém řízení krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel byl zastoupen advokátkou Mgr. Ivanou Mičkeovou pro celé řízení. Krajský soud sice připustil, že obě plné moci udělené jmenované advokátce dne 27. 10. 2014 a dne 15. 12. 2014 nejsou z hlediska svého obsahu jednoznačné, nicméně z úkonů Mgr. Mičkeové lze dle jeho názoru usuzovat, že přistupovala k zastupování v rozsahu celého řízení; ostatně tomu, že vztah mezi stěžovatelem a jeho zástupkyní fungoval standardně v režimu generální plné moci, nasvědčuje dle krajského soudu i obsah doplnění odvolání podaného samotným stěžovatelem.

[5] Žalovaný správní orgán proto postupoval správně, pokud své rozhodnutí o odvolání doručil do datové schránky jmenované advokátky jako zástupkyně stěžovatele, k čemuž došlo dne 15. 3. 2015. Lhůta pro podání žaloby činí dva měsíce ode dne, kdy rozhodnutí bylo žalobci (zde: stěžovateli) oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 s. ř. s.); v daném případě tak podle pravidel počítání lhůt (§ 40 s. ř. s.) uplynula lhůta pro podání žaloby dne 15. 5. 2015. Žaloba byla ovšem podána k poštovní přepravě (dle prezenčního razítka na poštovní obálce) až dne 7. 8. 2015 a následně doručena krajskému soudu dne 10. 8. 2015. Krajský soud proto podanou žalobu jako opožděnou odmítl.

III. Kasační stížnost

[6] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že usnesení krajského soudu napadá v části výroku I., kterým byla jeho žaloba odmítnuta, a to z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatel tvrdil, že krajský soud pochybil, protože nesprávně vyhodnotil okolnosti zmocnění Mgr. Mičkeové a tyto také nesprávně právně posoudil. Jako zásadní uvedl to, že zmocnil jmenovanou advokátku pouze k právním úkonům, které byly v plné moci ze dne 27. 10. 2014 vymezeny – konkrétně k zastupování ve věci zapůjčení spisu k nahlédnutí u Úřadu městské části Praha 6 a jeho prostudování a dále ve věci žádosti o poskytnutí lhůty k seznámení se se spisem; tomu, že úmyslem stěžovatele bylo zmocnění jmenované advokátky pro jednotlivé úkony a nikoli generální plná moc podle jeho názoru svědčí také to, že v další plné moci ze dne 15. 12. 2014 zmocnil Mgr. Mičkeovou toliko k vyjádření se k podkladům správního rozhodnutí.

pokračování

[8] Absenci zákonných předpokladů zmocnění pro celé řízení nemůže dle stěžovatele v daném případě zhojit ani postup Mgr. Mičkeové – a sice její korespondence se správním orgánem I. stupně či podání (blanketního) odvolání. Stejně tak na věci nic nemění ani postup samotného stěžovatele v podobě doplnění (blanketního) odvolání, z něhož krajský soud usuzoval na to, že rozsah zmocnění pokrýval celé přestupkové řízení. Naopak stěžovatel podotkl, že v případě generálního zmocnění jmenované advokátky by bylo doplnění odvolání plně v její režii. Dle stěžovatele tedy nebyly dány důvody, pro které by žalovaný mohl důvodně předpokládat zmocnění Mgr. Mičkeové pro celé řízení a na základě toho následně oznamovat své rozhodnutí doručením do datové schránky jmenované. Postupoval-li tak, pak žalovaný pochybil podobně jako krajský soud, který jeho postup aproboval a na základě toho počátek běhu dvouměsíční lhůty pro podání žaloby nesprávně počítal ode dne 15. 3. 2015, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno do datové schránky Mgr. Mičkeové.

[9] Současně stěžovatel odmítl, že by na nyní souzenou věc dopadaly závěry vyslovené v judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007 – 158 a v rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 – 27, na které krajský soud v odůvodnění svého usnesení odkázal. Plná moc stěžovatele byla formulována jinak než v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu a dle jeho názoru nezakládala Mgr. Mičkeové zmocnění pro celé přestupkové řízení; jmenované tak bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 15. 3. 2015 bez řádného zmocnění a vycházel-li krajský soud při posuzování včasnosti žaloby právě z tohoto data, postupoval nezákonně a zcela formálně bez toho, aby vycházel z objektivně zjištěného stavu věci a aby si k osvětlení rozsahu zmocnění zjistil stanovisko samotné Mgr. Mičkeové.

[10] Závěrem, na základě shora uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shrnul podstatu věci s tím, že formulace obou plných mocí udělených stěžovatelem Mgr. Ivaně Mičkeové vzbuzovala pochybnosti, zda se jedná o generální plné moci či speciální plné moci jen pro určitý úkon (úkony) v řízení. Proto bylo na místě postupovat podle § 34 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. tak, že jmenovaná zástupkyně stěžovatele je oprávněna vystupovat jeho jménem v celém řízení. Tento závěr byl navíc ještě podpořen dalším postupem Mgr. Mičkeové, jak konstatoval krajský soud.

[12] Žalovaný sice vyjádřil souhlas se stěžovatelem, že v případě generálního zmocnění by mělo být doplnění odvolání v režii zmocněnce – advokátky Mgr. Mičkeové. Na druhou stranu však poznamenal, že ani toto generální zmocnění nezbavuje zmocnitele – stěžovatele možnosti činit v řízení úkony také samostatně. Poukázal přitom, že s touto procesní taktikou se jako odvolací orgán setkává poměrně často s tím, že jejím důvodem je zastření vzájemných vztahů a komplikování doručování za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. V závěru žalovaný odkázal na své rozhodnutí, jakož i na

vyjádření k žalobě, neboť kasační námitky se do jisté míry kryjí s námitkami žalobními, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Podstatou projednávané věci je posouzení postupu krajského soudu, který odmítl žalobu stěžovatele pro její opožděnost. Vycházel přitom z toho, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo řádně doručeno dne 15. 3. 2015 zplnomocněné zástupkyni stěžovatele – advokátce Mgr. Ivaně Mičkeové. Naproti tomu stěžovatel účinnost tohoto doručení zpochybnil, neboť tvrdil, že jmenovanou advokátku zplnomocnil pouze pro některé (vybrané) úkony, nikoli pro celé přestupkové řízení. Žalobu proto podal až posléze, kdy mu v návaznosti na jeho žádost formulovanou během nahlížení do spisu, žalovaný doručil dne 11. 6. 2015 kopii svého rozhodnutí o odvolání.

[15] Jak vyplývá z předloženého soudního spisu, žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 7. 8. 2015. Byla by tudíž podána včas, pokud by Nejvyšší správní soud vzal za rozhodný okamžik oznámení žalobou napadeného rozhodnutí den 11. 6. 2015 s tím, že stěžovatel v daném správní řízení nebyl zastoupen v rozsahu celého řízení, a proto bylo nutno doručovat přímo jemu. Nejvyšší správní soud je ovšem – v souladu s krajským soudem – toho názoru, že stěžovatel v tomto případě byl zastoupen Mgr. Mičkeovou v rozsahu celého řízení a rozhodné datum pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby je 15. 3. 2015, tedy datum, kdy bylo stěžovateli rozhodnutí žalovaného oznámeno doručením do datové schránky jeho zástupkyně.

[16] Stěžovatel ve své kasační stížnosti předestřel několik dílčích námitek, které měly prokazovat, že doručení rozhodnutí žalovaného dne 15. 3. 2015 nebylo právně účinné a že v důsledku toho nebyla jeho žaloba podána opožděně. V prvé řadě poukázal na udělené plné moci ze dne 27. 10. 2014 a ze dne 15. 12. 2014, které jsou založené ve správním spise.

[17] K tomu je nutno předeslat, že plnou mocí se dává třetím osobám na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat, je tedy osvědčením existence práva určité osoby zastupovat osobu jinou (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 16/2004 – 60, publ. pod č. 437/2005 Sb. NSS). Plná moc je pouhým průkazem zastoupení, nikoliv aktem zastoupení konstituujícím. Smluvní zastoupení vzniká ujednáním stran, tj. uzavřením smlouvy o zastoupení. Z hlediska určení rozsahu zastoupení je pak potřeba vycházet z toho, jaký byl úmysl smluvních stran, na který lze usuzovat především z textu plné moci, jakožto vnějšího průkazu, že zmocnitel udělil zmocněnci zmocnění.

pokračování

[18] V projednávaném případě stěžovatel vystavil plnou moc dne 27. 10. 2014 Mgr. Ivaně Mičkeové, advokátce. V této plné moci stěžovatel uvedl, že zmocňuje jmenovanou k zastupování ve věci: „*1) žádosti o zapůjčení spisu čj: OS-D/2050/14/Po k nahlédnutí k MÚ Praha 6 a k jeho prostudování, 2) žádosti o poskytnutí lhůty k seznámení se se spisem čj OS-D/2050/14/Po do 30. 11. 2014.*“ Citovanou pasáž plné moci napsal hůlkovým (velkým tiskacím) písmem, načež následoval tento předtištěný text: „[a]*by mne v této věci obhajoval, resp. ve všech právních úkonech zastupoval, aby vykonával veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, podával návrhy a žádosti, uzavíral smíry a narovnání, uznával uplatněné nároky, vzdával se nároků, podával řádné a mimořádné opravné prostředky, vzdával se jich, vymáhal nároky, plnění nároků přijímal, jejich plnění potvrzoval, a to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci. Tuto povinnost uděluji i v rozsahu práv a povinností podle trestního řádu, občanského soudního řádu, správního řádu, zákoníku práce a zákona o správě daní a poplatků. Odměna advokáta se řídí advokátním tarifem. Přísudek, pokud je přiznán soudem, připadá advokátovi.*“

[19] Tuto plnou moc zaslala advokátka Mgr. Mičkeová správnímu orgánu I. stupně jako přílohu přípisu ze dne 30. 10. 2014 označeném takto: „[v]*ěc: Předložení plné moci pro zastupování, žádost o poskytnutí dostatečně dlouhé lhůty k seznámení se s výsledky dokazování a žádost o zapůjčení spisu k prostudování k jinému správnímu orgánu*.“ Vedle přiložení předmětné plné moci ze dne 27. 10. 2014 advokátka v uvedeném přípisu také sdělila správnímu orgánu I. stupně, že stěžovatel je toho času v zahraničí – na Kubě. Pořádala proto o poskytnutí lhůty k seznámení se výsledky dokazování do 30. 11. 2014 a doložila elektronickou letenku. Současně s odkazem na místo bydliště stěžovatele, jakož i sídlo své kanceláře, které je v Praze, požádala o zapůjčení spisu Úřadu městské části Praha 6 za účelem jeho prostudování.
[20] V dalším přípisu ze dne 5. 11. 2014 adresovaném správnímu orgánu I. stupně advokátka Mgr. Mičkeová zopakovala, že stěžovatel je nyní na zahraniční pracovní cestě a že žádá, aby mu bylo umožněno nejprve prostudovat spis a následně mu byla poskytnuta lhůta k vyjádření se k výsledkům dokazování. Sdělením ze dne 14. 11. 2014, č. j. OS-D/2050/24/14/Po, správní orgán I. stupně informoval Mgr. Mičkeovou, že žádosti o zaslání spisu na Úřad městské části Praha 6 nevyhověl s tím, že doba k prostudování spisu již byla dostatečně dlouhá, nicméně nabídl ji možnost prostudovat spis přímo v sídle Městského úřadu Uherský Brod, k čemuž také následně došlo. Ke správnímu orgánu I. stupně se – na základě substituční plné moci vystavené Mgr. Mičkeovou – dostavila E. L., která pořídila kopii správního spisu vlastním fotoaparátem, jak vyplývá ze záznamu ze dne 5. 12. 2014, č. j. OS-D/2050/14/Po. Přípisem ze dne 5. 12. 2014 současně Mgr. Mičkeová požádala o poskytnutí lhůty 14 dnů k vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že E. L. ofotila správní spis a kopie jí bude předána v průběhu týdne od 8. 12. 2014; tento přípis byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 12. 12. 2014. Dne 15. 12. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci, které doručil Mgr. Mičkeové prostřednictvím datové schránky dne 21. 12. 2015.

[21] V mezidobí zaslala Mgr. Mičkeová vyjádření k podkladům správního rozhodnutí, k němuž přiložila další stěžovatelem vystavenou plnou moc ze dne 15. 12. 2014. V této

plné moci stěžovatel uvedl, že zmocňuje jmenovanou k zastupování ve věci: „[k] *vyjádření se k podkladům rozhodnutí*“ Citovanou pasáž plné moci opět napsal hůlkovým (velkým tiskacím) písmem, načež následoval stejný předtištěný text, jako v případě plné moci ze dne 27. 10. 2014; v podrobnostech viz výše – bod 18 odůvodnění tohoto rozsudku.

[22] Vyjde-li Nejvyšší správní soud z prostého textu obou plných mocí ze dne 27. 10. 2014 a ze dne 15. 10. 2014, musí konstatovat, že tento zcela jednoznačný není a z hlediska rozsahu zmocnění jistě mohl zakládat pochybnosti. Nebylo zřejmé, zda se jedná o omezenou plnou moc pouze k některým (vybraným) úkonům nebo naopak o generální plnou moc, doplněnou o zvláštní plnou moc pro některé (vybrané) úkony: zapůjčení spisu, poskytnutí lhůty k seznámení se se spisem, vyjádření se k podkladům rozhodnutí (viz text psaný v obou plných mocech hůlkovým písmem). Ani jednu z naznačených interpretací nelze *prima facie* vyloučit. Nicméně v případě, že existují pochybnosti o tom, v jakém rozsahu byla plná moc udělena (např. zda je udělena pro celé řízení či pouze k určitému úkonu nebo skupině úkonů), platí podle § 34 odst. 3 správního řádu, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení.

[23] Jednoduše řečeno, jsou-li dány pochybnosti stran rozsahu zmocnění, normuje správní řád jasné pravidlo, podle kterého se uplatí zásada plného zastoupení – tedy zastoupení pro celé řízení ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu.

[24] K postupu „*ve prospěch zastoupení*“ se ostatně přiklonil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007 – 158, publ. pod č. 1811/2009 Sb. NSS, na které lze v podrobnostech odkázat podobně, jako to udělal krajský soud. Nejednalo se zde sice o posouzení plných mocí pro zastupování před správním orgánem, ale před soudy ve správním soudnictví, v principu však jako východisko citované usnesení nepochybně obstojí, stejně jako odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 – 27. Je pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že plná moc v tomto případě byla formulována jinak než v nyní souzené věci, přesto jsou závěry z tohoto rozsudku aplikovatelné. Potvrzují totiž zmíněnou presumpci rozsahu zastoupení podle ustanovení § 34 odst. 3 správního řádu s tím, že jeho užití přichází v úvahu v případech, kdy jsou dány pochybnosti o rozsahu zastoupení v rámci „*jednoho*“ správního řízení. Uvedené ustanovení se tedy aplikuje tam, „*…kde je zřejmé, že se zastoupení na dané řízení vztahuje, jsou však pochybnosti o tom, v jakém rozsahu (např. zda se vztahuje na konkrétní úkon, část řízení nebo celé řízení)*“; blíže viz bod 29 odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[25] To zcela odpovídá okolnostem projednávané věci, kdy je nepochybné, že bylo vedeno pouze „*jedno*“ správní řízení o přestupku stěžovatele, na jehož spisovou značku, resp. číslo jednací dokonce plná moc ze dne 27. 10. 2014 výslovně odkazovala. Postup podle § 34 odst. 3 správního řád byl proto plně opodstatněný a námitky stěžovatele zpochybňující použitelnost uvedené judikatury, jakož i další námitky týkající se rozsahu zastoupení, je třeba odmítnout jako nedůvodné.

[26] Jak již bylo naznačeno shora, znění obou plných mocí rozhodně není jednoznačné, jak se snaží sugerovat stěžovatel s tím, že z nich vyplývalo omezení zastoupení toliko k určitým úkonům. Naopak, na základě textu plných mocí lze mít z hlediska rozsahu

zmocnění pochybnosti a v takovém případě se aplikuje pravidlo dle § 34 odst. 3 správního řádu – tedy, že Mgr. Mičkeová byla oprávněna vystupovat jménem stěžovatele v celém řízení. Tomu ostatně svědčí i postup jmenované před správním orgánem I. stupně podrobně popsaný shora, jakož i její další postup ve věci, kdy poté co obdržela prvostupňové rozhodnutí, podala proti němu (blanketní) odvolání ze dne 3. 1. 2015. Na výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění vad odvolání sice reagoval přímo sám stěžovatel, který přípisem ze dne 30. 1. 2015 odvolání doplnil. Z jeho obsahu je však zřejmé, že byl seznámen s prvostupňovým rozhodnutím a že tzv. vnitřní vztah mezi ním jako zmocnitelem a Mgr. Mičkeovou jako zmocněncem reálně fungoval i v této (další) fázi řízení. To rovněž nasvědčuje zákonem presumovanému závěru, že rozsah zastoupení pokrýval celé přestupkové řízení.

[27] Žalovaný – stejně jako správní orgán I. stupně – tak neměl důvod pochybovat o existenci funkčního vztahu mezi stěžovatelem a jeho zástupkyní Mgr. Mičkeovou, který vyhodnotil jako zastoupení pro celé řízení. A nic na tom nemění ani stěžovatelem namítaná skutečnost, že pokud by skutečně Mgr. Mičkeová byla jeho zástupkyní pro celé řízení, jistě by bylo v její režii i doplnění odvolání. Jak totiž správně poukázal žalovaný ve svém vyjádření, zmocnění pro celé řízení nijak neomezuje zmocnitele v tom smyslu, že by nemohl některé úkony činit sám.

[28] Úkon samotného stěžovatele jako zmocnitele neznamená, že by zastoupení (automaticky) zaniklo; k tomu by bylo třeba odvolání zmocnění ze strany stěžovatele, vypovězení zmocnění ze strany Mgr. Mičkeové či jiného zákonem předvídaného důvodu zániku zmocnění (srov. § 448 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, kde je uveden demonstrativní výčet zániku zmocnění, další důvody jsou obsaženy v jiných právních předpisech nebo vyplývají z podstaty zastoupení). Podobně k tomuto problému přistupuje i komentářová literatura, podle níž udělení plné moci „*...zřejmě nelze chápat tak, že by se jím zmocnitel zcela vzdával možnosti jednat, jakkoli by bylo racionální, aby před tím plnou moc odvolal*“ (srov. Vedral, J.: Správní řád, komentář, RNDr. Ivana Exnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2012, s. 389).

[29] Lze tedy uzavřít, že žalovaný správně a v souladu se zákonem vycházel z toho, že se v daném případě jednalo o zastoupení pro celé řízení, tj. řízení jak v prvním, tak v druhém stupni (řízení v obou stupních tvoří jeden celek), což odůvodňovalo doručení rozhodnutí žalovaného pouze zástupkyni stěžovatele ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se totiž doručují písemnosti pouze zástupci s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat (např. dostavit se k výslechu, strpět ohledání či vydat věc). O nic takového ovšem v tomto případě nešlo, doručováno bylo rozhodnutí žalovaného, kterým se předmětné přestupkové řízení končilo, nebylo tudíž třeba již osobní součinnosti stěžovatele, a proto žalovaný správně doručoval pouze jeho zástupkyni Mgr. Mičkeové. Doručením do datové schránky jmenované dne 15. 3. 2015 nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci a počala rovněž běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která uplynula dne 15. 5. 2015. Podal-li tudíž stěžovatel žalobu (k poštovní přepravě) až dne 7. 8. 2015, podal ji opožděně a krajskému soudu nezbylo než tuto žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[30] V kontextu výše uvedeného ještě dlužno, že jakékoli zjišťování stanoviska Mgr. Mičkeové by bylo ze strany krajského soudu nadbytečné, nehledě na to, že v žalobě ho stěžovatel ani nenavrhoval; k důkazu navrhl pouze plné moci ze dne 27. 10. 2014 a ze dne 15. 12. 2014, které jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu soud přirozeně vychází, aniž by tento postup bylo možno označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb.).

VI. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě všech shora uvedených skutečností lze učinit konečný závěr, podle kterého Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalobce) ve věci úspěch neměl (kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 12. července 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu